

35. ՄԱՐԴ ԻՐԱ ՅՈՐՂԱՆՆՈՒ ԳՅՈՐԱ ՊՏԻ ՈՏԸ ՄԵԿՆԻ

Մի թագավոր իրա երկրումը ինչքամ դերձիկ կար կանչիլ ա տալի, հրամայում, որ իրա հմար մի է՛նթավոր յորդան կարեն, որ բոյովը մին ըլնի՝ ո՛նչ երկեն, ո՛նչ կարճ: Համա ոչ մի դերձիկ չի կարում նրա հրամանը կատարի. քոմքի գլխներն էլ կտրիլ ա տալի:

Եղի վերջը մի դերձիկ ա գալի.— Թագա՛վորն ապրած կենա,— ասում ա,— ես քու ուղած յորդանը կկարեմ, որ ոնչ երկեն ըլնի, ոնչ կարճ. թե կհրամայես՝ կարեմ:

— Կա՛վ, կարա՛,— ասում ա թագավորը,— համա որ մի պուճուր երկեն էլավ, յա՛՝ կարճ՝ իմաց կաց քեզ քյալլա կանեմ. տե՛ս, աղաքուց ասում եմ, հա՛:

— Ղա՛րուկ եմ, թագավորն ապրած կենա. թե չկարացի՝ գլուխըս կտրիլ տու:

Էս մեր խելոք դերձիկն ա՝ էթում ա մի լավ յորդան կարում, զաստի էլ յորդանը մի պուճուր կարճ ա անում: Վեր ա ունում տանում թագավորի աղաքին վե դնում. փեշի տակին էլ թաքուն մի զամշի ա պահած ըլնում:

— Թագա՛վորն ապրած կենա,— ասում ա դերձիկը,— հրեսիկ քու ուղած յորդանը կարել եմ. տես հավան կկենա՞ս:

— Տենանք բոյովս մին ա, թե ավել-պակաս ա,— ասում ա թագավորը:

Թագավորը պառկում ա, յորդանը քաշում վրեն՝ ոնները բաց ա մնում։ Դերձիկը էն սհաթը փեշի տակիցը հանում ա դամշին, մի լավ շեպում ոններին թե չէ՝ արիալը Թագավորը ոնները իրան ա քաշում, յորդանի տակովն անում։

— Թագա՛վորն ապրած կենա,— ասում ա դերձիկը,— յորդանու գյորա ոտդ մեկնա։

Թագավորը որ լսում ա դերձիկի էս խելոք շուղաբը, էլ ըսկի՛ ձեն, ծպտուն չի հանում. դեռ հլա մենծ փող էլ ա բաշխում նրան ու ընենց ճամփու դնում։

Շատ դրուստ ա ասած, որ՝ մարդ իրա յորդաննու գյորա պտի՛ օտը մեկնի։

